Молодість мою гарячу
Знов перед собою бачу,
Юні сльози, юний сміх,
Що не знати більше їх.

В театральнім темнім залі
Нам сіяли ясні далі,
Відкривав їх чарівник,
Що від нас пішов навік.

Син орлиної родини,
Син великої Вкраїни.
Всі серця він чарував,
Як весняний подих трав.

Чи в одежі Копачевій
Чи при шаблі Карасевій,
Чи в Тараса жупані —
Серце він живив мені.

Захват наш — високий подив —
Серце наше благородив.
Він, Іван, у "Суєті"
Сіяв мислі золоті

Про мистецтво для народу,
Про високу нагороду,
Що мистецтво тим несе,
Хто йому віддасть усе.

Він дожив до днів щасливих,
Що по наших ходять нивах,
І народ йому воздав
Світлу славу серед слав!

Він погас, як вечір гасне,
Але образ той прекрасний
Збережу довіку я —
Саксаганського ім'я.

1950